

Здравейте непознати (все още) мои нови приятели! Благодаря на Кристи за идеята да ни свърже по такъв уникален начин!

Тея съм, много ми е приятно!

Тея от Бургас. Веднага изскача и едно число – като част от представянето – какво да се прави, все пак е някакъв маркер. На 56 години – не че му се връзвам на маркера. И това не е отсега. Никога не съм могла да определям възрастта на хората.

Та да започваме!

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Като начало – хубаво детство. Ранното. Мама и тати се обичат, те са млади и красиви. Той се появява на вратата, тя се втурва да го целуне, той я вдига на ръце... Ухае на курабийки. Аз си играя под масата – там е моята къща, играчките, радиото свири, често идват гости, пътуваме с колата, къщата ни има градина – цветята са отпред, а плодовете и зеленчуците – сред лозята отзад... Котаракът Хубавелко се разхожда важно из лятната ни кухня. Баба вари компоти, дядо пак пръска ту със син, ту със зелен камък и мирише странно. Казва ми да се прибера горе и да изчакам малко... Игри на топка, гоненица и криеница, колела, ролкови кънки... Много смях. Книги. Пианото... Училището – светая светих! Беше ми толкова интересно всичко! Бях като хипнотизирана в клас! Толкова жажда за знание! На първата родителска среща майка ми отишла със свито сърце – питала се как това буйно дете, дете не се свърта на едно място – как ще стои в час? Другарката Шопова обрисувала едно умно момиченце, което можело да чете, слушало внимателно и всичко попивало... Майка ми била слисана! И сигурно съм била единствена, на която летните ваканции се стрували прекалено дълги и от 1-ви септември натам сърцето биело нетърпеливо да започне училище... После се роди брат ми – едно усмихнато момченце, чието лице излизаше все размазано на снимките – толкова голяма беше усмивката му! (Тогава се ходеше във фото или се поръчваше „Фото Мими“ да дойде – и идваше един симпатичен чичко на мотор, който леко накуцваше...)

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

После, малко по малко, семейството се разпадна. Дядо почина. Нашите се разделиха – скандалите бяха ужасни, накрая се разведоха, но травмите от тези години си останаха в клетките на всички ни. Та първите седем – щастливи, вторите – драматични... Изобщо в моя живот, до 50-годишна възраст, толкова се преплиташа щастието и нещастията, че ми е трудно да ги отделя. Следване, женитба, раждане на деца, развод, връзка с друг мъж, бременност сама, на 30 години, с две дъщери, с разбито сърце и някак странно щастлива и спокойна, уверена в себе си и в силите си – ето го и синът ми! Бутам количката с по една кака от двете ми страни... Да, с торбички с покупки в ръцете, сама и щастлива! Боже, благодаря ти! След хиляди неразбории в големия град – завръщане при родното море, при рода, при близките.

Играех игрите на тяхното детство като котка с котенцата си, водех ги на плаж по дългата „Алея на здравето”, понякога и с други, съседски деца; четяхме приказки, ядахме си сандвичите ту на полянките в Морската градина, ту на пясъка, много пяхме и танцувахме заедно, много сълзи изплакахме... После бащата на сина ми ни потърси отново, порадвахме му се за малко, след това почина. Може би това е най-тежкото нещо в живота ми. Понякога ми се струва, че още не съм го преживяла... Все го чаках да се върне...

Смених много работни места. Получих най-различни опитности. И уроци. Спечелих приятели. Но превърнах оцеляването ни в безкраен празник! У дома винаги цареше оживление – дали някое от децата ми ще доведе приятелче, или идваха мои приятелки с децата си, съседни, домашни любимци... Понякога се затварях сама и свирех, свирех, за да се намеря в цялата тази лудница, която ми пълнеше душата, но понякога се чувствах крайно изтощена – с цялото готвене, чистене, пране, уроци и какво ли още не. Купооон!

В какво вярваш?

Как съм се справила с всичко това? Вярвах! Че има една сила, която ме крепи, която ме обича и ми помага. И ми дава всичко необходимо, за да мога да си изпълня мечтата! (Сигурно съм била на 5-6, когато са ми задали въпроса: „Каква ще станеш като пораснеш?” – „Майка на много деца”, съм казала. „А не искаш ли актриса – като мама, или пианистка? Или лекарка?” „Не, майка!” ...)

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Винаги съм вярвала на хората. Вярвала съм в доброто. Дори и когато са ме лъгали и когато са ме предавали. Бивала съм наранена, както и аз съм наранявала. Но винаги съм знаела, че доброто ще победи! Вярвам в себе си, в децата си, в техните деца...

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за свят, в който хората са осъзнати, отнасят се с любов и уважение един към друг, творят чудеса заедно, здрави, радостни, щастливи, вдъхновени, удовлетворени...

Надявам се на чудото на просветлението – да залее умовете и сърцата на всички хора по Земята!

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Времето тече все по-бързо и същевременно имам все повече време – да правя любимите неща – много от тях все съм отлагала: да танцувам (тоест да уча стъпки!), да науча „английски с Джей“!, да отида на маникюр и педикюр, да отида някога на почивка! (Само веднъж бях на Павел баня и процедурите много ми помогнаха, но се побърках от липсата на децата – не е ли лудост това? :))

Важна ли е прошката в твоя живот?

Прошката отрици много бентове в живота ми... Била съм на три години, когато дядо ми ме наказва зад вратата, защото не съм слушала баба си, а тя вдигнала кръвно. Такъв срам! Наказана! Още помня как ми пламнаха бузите – до този момент само от похвали, а сега... Стоя аз, брадичката ми трепери, а той ми казва: „Хайде сега, кажи „извинявай“ на баба си и повече да не правиш така! Хайде, свободна си!“... А аз не мога да помръдна от мястото си и накрая изпелтечвам: „Не мога да кажа думата „извинявай“, дядо! Много е трудна!“... И така дълги години... „Съжалявам, моля те, прости ми, благодаря ти, обичам те“ бяха най-трудните думи за научаване! Лесно ги казвах на децата си. Сякаш исках техният свят да е подобър. Различен. Светът на големите ме разплакваше, наоколо виждах несправедливост, грубост, шумотевица... И се опитвах поне у дома да създам оазис на спокойствие, хармония, любов, грижа, сигурност! Трудно! Явно съм си поставила Свръх-задача... И тогава силите започнаха да ме напускат, тялото започна да ме боли: кръст,

гръб, врат – всичко! Къде се беше изпарила неизчерпаемата ми енергия?... Лекари, изследвания, хапчета, депресия – отказ от лечение, изхвърлиха хапчетата, но болката остана. Не ми се живееше повече. Не издържах, бях се прекършила... В една нощ, сред сълзи и хлипания в леглото, заговорих на Бог. (Толкова се бях уповавала на Него за всичко, все го бях молила да ми наглежда децата и този ден като се връщат от училище, не мога да се разкъсам на три, сама, без кола, чаках ги с вечеря вкъщи и сърцето ми се свиваше, докато и последният не се завърне у дома...) Молех Го да си ме прибере. Че се страхувам да не падна на ръцете на децата си, че не издържам повече на тази болка... Отговорът дойде още на другата сутрин. Една приятелка ми каза някакви думи, които ме вдигнаха на крак. После си намерих хубава работа и повече не съм проявявала такова малодушие. Изживях го. Знаем какво е. Приемам го.

Преминавах през всякакви моменти – върхове и падения. В мисли. В чувства. В дела. Търсех неистово любовта в лицето на мъж, нуждаех се от партньор, трябваше ми баща на децата ми. (Вече не използвам тези думи, но тогава именно с тях си служех! ☹️) Вече ви е ясно защо ги отгледах сама, нали?

И започнаха „да отлитат“ едно по едно децата ми и къщата ставаше все по-тиха, а аз се чувствах все по-тъжна, самотна и ненужна. Фамилията ми си живееше някакъв свой живот, на принципа „всяка коза – за свой крак“ и постепенно всичко ми отмиля. Даже и любимото море не ми даваше утеха – разхождах се механично, а сърцето ми беше буца лед... Скоро след това заминах. Исках нов живот, ново място, нови хора, ново Аз... И така – 5 месеца. И тогава се появи ефектът на ластика – коренът ли ме дръпна, нишката ли – дойдох си толкова бързо, колкото бях тръгнала „накъдето ми видят очите“. И малко по малко нещата започнаха да идват на мястото си. Видях хора, които се събираха да играят Паневритмия на една поляна и влязох в кръга. Учех в движение и се чувствах като преродена. После пиехме кафе и се удивлявах на тяхната заедност, грижата за другия. Бях чела някои лекции на Учителя Дънов и даже си бях водила записки (още докато бях в чужбина). Много неща не разбирах тогава, при все че бях изчала всякаква окултна и езотерична литература, която ми беше под ръка. Преминах през още изпитания, операции и най-после достигнах до книгата на книгите, която промени живота ми и мен. „Писмата на Христос“ (pismatanahristos.com). Достигна до мен чрез фейсбук, изтеглих я безплатно, изчетох я, изплаках я, преживях я и веднага се свързах с групата.

И започнах живота си! През нова ера. Винаги съм била вярваща, но не религиозна. Всякакви църковни ритуали са ме сковавали и са ме карали да се чувствам не на място. Цялото това кръстене, бърборене

на непонятен език... А в тази книга беше самият Христос, живият Христос, с когото си говорех преди и аз му споделях радости и болки, а сега Той ми говореше! Отговаряше ми на толкова въпроси – за света, за сътворението, за законите, на които се крепи животът, за манипулираната истина в Стария и Новия завет, за това как ние сами творим живота си чрез нашите мисли, чувства, думи и дела. И как това знание ще излекува живота ни и ще ни превърне в майстори, учители, творци – осъзнати, достойни деца на Живота – Баща - Майка. Достатъчно е да осъзнаеш, че ти си отговорен за всичко, което ти се случва и няма „виновни”, и няма грехове, нито изкупителни жертви, нито възмездие... Има само неумолим закон за причинно-следствена връзка, затова „каквото посеете – това ще пожънете” ...

И тогава започна осъзнаването. Тогава дойде пречистването, прощката, осмислянето на всички случки през тази призма. И тогава неусетно ледената буца започна да се топи, изля се океан от сълзи – на любов, на благодарност, на признателност, на свята прошка, на милост, на нежност към небесните ни родители, към земните ни родители, към род и родина, към приятели, към приятели, играли ролята на врагове, към всички и всичко...

За всичко!

Харесваш ли нашето време?

Благодарна съм, че душата ми е избрала точно това време да се прероди, за да е участник и свидетел на възнесението, което се случва за първи път – откакто свят светува!

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Вдъхновението да пътуваш навътре в себе си се оказа по-вълнуващо от мечтата ми да обиколя земното кълбо (с баща-капитан как да не мечтаеш за това?!) Е, пак ми се пътува, ама из България! Сега вече наистина обичам живота! Той е радостно служене на другите – с лекота, песен и танц!

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Най-добре ми е у дома. ☞☉ И на поляната. И на плажа. И в къщата на случайно срещнат човек, с когото сме на една вълна, и в дома на приятелка, където мога да сготвя, и в читалището... Сигурно и на Луната ще се почувствам у дома. ☞☉

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Трудните моменти ме изградиха, показаха ми коя съм. Сега вече усещам коя искам да бъда! Страданието е свършило своята работа по пречистването на всяко тъмно ъгълче в мен и все повече светлина има възможност да влезе. Ако продължавам постоянно да вървя по този път, с помощта на сродните души, все повече ще се доближавам до най-добрата версия на себе си!

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Хората, оказали най-силно влияние и подкрепа – морална и материална – са родителите ми, фамилията, учителите, приятелите, после – децата ми, а сега и внучетата!
Духовното ми семейство се разрасна през последните 5 години и още се увеличава!

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Промяната е неизбежна и се радвам, че толкова силно я желая. Едно от първите упражнения в „Писмата на Христос“ е да напишеш на листче отрицателните пориви на егото си, които искаш да изчезнат от твоята реалност. И с много постоянство, молитва, медитация, непрекъснатата будност – какво мисля, как действам във всеки един момент – животът започва да се променя. Най-после започват да се случват хубави неща, като че ли ваят подаръци и благословии – чак до пълно затрогване – нима съм заслужила всичко това?!
Благодаря! Благодаря! Благодаря!

Намерила ли си призванието си?

Призванието ми е да служа на хората по всякакви начини. Като преподавам пиано на дечица (малки и големи). Като съм майка – приятел на децата си, морална опора в трудните им моменти и

вдъхновена публика на успехите им. Като дъщеря, сестра, леля – обичаща нежно и грижовно. Като домакиня на неделна група за медитации от пет години. Като доброволец на Рене Мей - практики по емоционална медицина и организатор на събития (от близо 3 години). Като духовен пътешественик, който все повече открива съратници, готови да вложат ум и сърце за построяването на това толкова мечтано небесно царство на Мир и Любов тук, на Земята.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Не се страхувам от смъртта. Гледала съм „Да срещнеш Джо Блек“! :) Вярвам в прераждането, в романтичната любов, в чудесата.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Всичко, което правя, особено през последните 5 години, е моят Икигай и това ме кара да се чувствам жива!

Какво е за теб самотата?

Рядко съм изпадала в униние, самотност. А самотата е свобода, време за творчество, за учене, за среща със себе си, с висшето си „Аз“, за сливане с всичко, та после да пренесеш това си състояние в общуването с другите, в живия живот, в „3 D“-то ☑☐

Какво ти дава представа за вечност?

Христос казва: „Бъдете в този свят, но не сте от него!“

Какво е щастието за теб? Опиши един съвършен ден...

Мечтая да пътуваме с любимия ми мъж – двамата в колата, към залеза, да звучи любимата ни песен, да си мълчим и да си се усмихваме... Докосва ме и в този миг целият свят се е събрал в едно цяло! Невидимият хор на ангелите пее и празнува, защото най-после сме си изпълнили задачите поотделно и е време да продължим заедно. Към нови висини! Ето това е съвършен ден... Един бъдещ съвършен ден...

Какво може да те разплаче?

Може да ме разплаче филм, песен или куче. Разплакано дете. Тъжен човек. Несправедливост, грубост, някой онеправдан. Може да ме залее вселенска тъга. И ще я споделя. Защото си е наша. Преминаваме през цял живот „Аз”, „Аз”, „Аз”, за да се самоопределим, да се опознаем... За да достигнем до усещането за „Ние”. Защото наистина няма „отделно човешко същество”, ние сме един организъм. И всяка уникална клетка в него е важна и има своя собствена роля, отговорност, песен и танц, с които служи на този организъм. И всяка отделна клетка влияе на цялото. Затова е толкова важно да знаем кои сме и какво сме. А като го разберем – да впрегнем всичките си сили, воля, мъжество, героизъм – да го живеем това знание, да я поддържаме тая топлина и светлина, и да я разпръскваме навсякъде около себе си! С очи, с усмивка, с цялата си същност! С ръце! С глас! С мълчаливо присъствие. С мисъл, съчетана с чувство! С намерение! С всеотдайност!...

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той?

Пъзелът на живота е безкраен. Вече започва да се оформя картината – много е пъстра, с голямо изобилие от детайли! И какъв трепет е, когато отдавна търсено парченце си дойде на мястото! Хубавото е, че не знаем бройката! Колкото – толкова! Важното е изграждането на пъзела да е донесло радост, наслада, да е било полезно и картината да сгрива всички участници!

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Цена самия живот, хората и всяко Божие творение, и съм благодарна за цялото това изобилие, любов и подкрепа от Отца! Благодаря ти, Отче!

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева – Candysays:

<http://www.oneofusshares.com/2019/12/blog-post.html>